Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 23ης Σεπτεμβρίου 2020*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία ανακοπής – Αίτηση καταχωρίσεως λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης MUSIKISS – Προγενέστερο λεκτικό σήμα και προγενέστερα εικονιστικά σήματα KISS, καταχωρισμένα στο Ηνωμένο Βασίλειο – Συμφωνία αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση και την Ευρατόμ – Μεταβατική περίοδος – Απόφαση του τμήματος προσφυγών να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του τμήματος ανακοπών – Παραδεκτό – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Κίνδυνος συγχύσεως – Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001]»

Στην υπόθεση T-421/18,

Bauer Radio Ltd, με έδρα το Peterborough (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από την G. Messenger, barrister,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από την S. Bonne και τους H. O'Neill και V. Ruzek,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Simon Weinstein, κάτοικος Βιέννης (Αυστρία), εκπροσωπούμενος από τους M.-R. Petsche και M. Grötschl, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 14ης Μαρτίου 2018 (υπόθεση R 510/2017-1), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Bauer Radio και του S. Weinstein,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, L. Madise και R. Frendo (εισηγήτρια), δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Ιουλίου 2018,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την ένσταση απαραδέκτου την οποία υπέβαλε το EUIPO με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Οκτωβρίου 2018,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα επί της προσφυγής το οποίο κατατέθηκε από τον παρεμβαίνοντα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Οκτωβρίου 2018,

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2019, με την οποία αποφασίστηκε να συνεξεταστεί η ένσταση με την ουσία της υποθέσεως,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα επί της προσφυγής το οποίο κατατέθηκε από το EUIPO στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Απριλίου 2019,

έχοντας υπόψη τη μεταβολή της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 16ης Ιανουαρίου 2020,

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 2020, με την οποία αποφασίστηκε η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας,

έχοντας υπόψη τις γραπτές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου προς τους διαδίκους και τις απαντήσεις τους προς τις ερωτήσεις αυτές, οι οποίες κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13, 16 και 19 Μαρτίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση [1]

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 15 Νοεμβρίου 2013 ο παρεμβαίνων, Simon Weinstein, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο MUSIKISS.

3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 35, 41 και 45 κατά την έννοια της Συμφωνίας της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν για καθεμία από τις κλάσεις αυτές στην ακόλουθη περιγραφή:

– κλάση 35: «Διαφήμιση [περιλαμβανομένης της διαδικτυακής], ειδικότερα δημοσίευση μικρών αγγελιών (για λογαριασμό τρίτων)· υπηρεσίες ευρέσεως προσωπικού και θέσεων εργασίας, ειδικότερα σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική· υπηρεσίες λιανικής και χονδρικής πώλησης [περιλαμβανομένων των διαδικτυακών] σε σχέση με προϊόντα και υπηρεσίες στον τομέα της μουσικής»·

1 Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

– κλάση 41: «Οργάνωση, συντονισμός και παροχή εκδηλώσεων αναψυχής· υπηρεσία κράτησης σε σχέση με εκδηλώσεις· μουσικές παραστάσεις, τραγούδι, προβολή ταινιών μικρού μήκους, μετάδοση ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων και πολιτιστικών εκπομπών· κράτηση και προπώληση εισιτηρίων για εκδηλώσεις· υπηρεσίες συγκέντρωσης, συλλογής, διαχείρισης και διάθεσης δεδομένων σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική [και μέσω βάσεων δεδομένων προσβάσιμων είτε στο διαδίκτυο είτε με εφαρμογές]»·

– κλάση 45: «Κοινωνικές υπηρεσίες, συγκεκριμένα μεσιτεία κοινοτήτων ενδιαφέροντος και γνωριμιών μέσω κοινωνικών δικτύων.»

4 Η αίτηση καταχωρίσεως σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 2014/036, της 24ης Φεβρουαρίου 2014.

5 Στις 23 Μαΐου 2014 η προσφεύγουσα, Bauer Radio Ltd, άσκησε δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 46 του κανονισμού 2017/1001) ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σήματος για τις υπηρεσίες που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 3 ανωτέρω.

6 Η ανακοπή στηριζόταν στα εξής προγενέστερα σήματα:

– σειρά επτά εικονιστικών σημάτων τα οποία κατατέθηκαν στις 24 Αυγούστου 2006 και καταχωρίστηκαν στις 17 Οκτωβρίου 2008 στο Ηνωμένο Βασίλειο, με αριθμό καταχωρίσεως 2430834, σε σχέση ειδικότερα με υπηρεσίες «μετάδοσης, ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης, ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και αναμετάδοσης ραδιοφωνικών εκπομπών» της κλάσης 38 και με υπηρεσίες «οργάνωσης, διαχείρισης και παραγωγής θεαμάτων, εκδηλώσεων και εορτών, οργάνωσης πολιτιστικών και ψυχαγωγικών εκδηλώσεων, και ραδιοφωνικής ψυχαγωγίας» της κλάσης 41, για τις οποίες το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση:

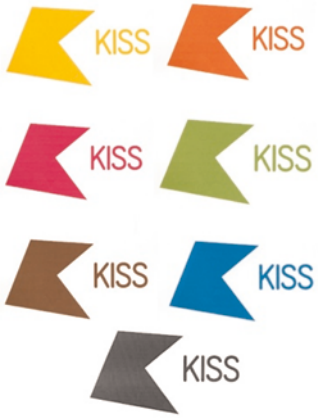

– λεκτικό σήμα KISS το οποίο κατατέθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 2013 και καταχωρίστηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2014 στο Ηνωμένο Βασίλειο, με αριθμό καταχωρίσεως 3022390, σε σχέση ειδικότερα με προϊόντα και υπηρεσίες που εμπίπτουν στις κλάσεις 9 και 41 και αντιστοιχούν για καθεμία από τις κλάσεις αυτές στην ακόλουθη περιγραφή:

– κλάση 9: «Μεταφορτώσιμες εφαρμογές λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών· μεταφορτώσιμες εφαρμογές λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών για κινητές συσκευές· μεταφορτώσιμες εφαρμογές λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών για τηλέφωνα και τάμπλετ· λογισμικό για διεπαφή προγραμματισμού εφαρμογών (API)»·

– κλάση 41: «Διάθεση εφαρμογών λογισμικού μέσω ιστοτόπου· παροχή υπηρεσιών ψυχαγωγίας μέσω ιστοτόπου· παροχή υπηρεσιών ραδιοφωνικής ψυχαγωγίας μέσω ιστοτόπου· παροχή υπηρεσιών σχετικών με διαγωνισμούς μέσω ιστοτόπου· διάθεση πληροφοριών σχετικών με αθλητικές, πολιτιστικές και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις, προσβάσιμων μέσω εφαρμογών λογισμικού· διάθεση μουσικής και μουσικής ψυχαγωγίας, προσβάσιμων μέσω εφαρμογών λογισμικού· διάθεση ραδιοφωνικών εκπομπών, προσβάσιμων μέσω εφαρμογών λογισμικού· υπηρεσίες ραδιοφωνικής ψυχαγωγίας προσβάσιμες μέσω εφαρμογών λογισμικού· διοργάνωση διαγωνισμών προσβάσιμων μέσω εφαρμογών λογισμικού.»

7 Προς στήριξη της ανακοπής προβλήθηκαν οι λόγοι του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρα 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 2017/1001).

8 Η προσφεύγουσα επικαλέστηκε τον διακριτικό χαρακτήρα και τη φήμη των προγενέστερων σημάτων στο Ηνωμένο Βασίλειο για όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από τα σήματα αυτά, ενώ ισχυρίστηκε επίσης ότι η χρήση του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση θα αντλούσε αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα και τη φήμη των προγενέστερων σημάτων και θα τα έβλαπτε.

9 Με απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2017, το τμήμα ανακοπών έκανε εν μέρει δεκτή την ανακοπή βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009 και απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως για τις κάτωθι υπηρεσίες:

– κλάση 35: «[Υ]πηρεσίες λιανικής και χονδρικής πώλησης [περιλαμβανομένων των διαδικτυακών] σε σχέση με προϊόντα και υπηρεσίες στον τομέα της μουσικής»·

– κλάση 41: «Οργάνωση, συντονισμός και παροχή εκδηλώσεων αναψυχής· υπηρεσία κράτησης σε σχέση με εκδηλώσεις· μουσικές παραστάσεις, τραγούδι, προβολή ταινιών μικρού μήκους, μετάδοση ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων και πολιτιστικών εκπομπών· κράτηση και προπώληση εισιτηρίων για εκδηλώσεις· υπηρεσίες συγκέντρωσης, συλλογής, διαχείρισης και διάθεσης δεδομένων σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική [και μέσω βάσεων δεδομένων προσβάσιμων είτε στο διαδίκτυο είτε με εφαρμογές]»·

– κλάση 45: «Κοινωνικές υπηρεσίες, συγκεκριμένα μεσιτεία κοινοτήτων ενδιαφέροντος και γνωριμιών μέσω κοινωνικών δικτύων.»

10 Η ανακοπή απορρίφθηκε και η καταχώριση επιτράπηκε για τις υπηρεσίες «[δ]ιαφήμιση[ς] [περιλαμβανομένης της διαδικτυακής], ειδικότερα δημοσίευση[ς] μικρών αγγελιών (για λογαριασμό τρίτων), [και] ευρέσεως προσωπικού και θέσεων εργασίας, ειδικότερα σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική» της κλάσης 35.

11 Στις 14 Μαρτίου 2017 ο παρεμβαίνων άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001).

12 Στις 18 Ιουλίου 2017 η προσφεύγουσα προσέβαλε επίσης την απόφαση του τμήματος ανακοπών με παρεμπίπτουσα προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 216/96 της Επιτροπής, της 5ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΕΕ 1996, L 28, σ. 11).

13 Με απόφαση της 14ης Μαρτίου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών και ανέπεμψε την υπόθεση σε αυτό «για τα περαιτέρω βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009».

14 Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε ότι ορισμένες υπηρεσίες οι οποίες περιλαμβάνονταν στην αίτηση καταχωρίσεως ήταν διαφορετικές από τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από το προγενέστερο λεκτικό σήμα και, κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατόν να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως για τις συγκεκριμένες υπηρεσίες. Ως εκ τούτου, η απόφαση του τμήματος ανακοπών ακυρώθηκε στον βαθμό που αυτές είχαν κριθεί παρόμοιες. Από τις υπηρεσίες που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, εκείνες για τις οποίες ακυρώθηκε η απόφαση του τμήματος ανακοπών ήταν οι εξής:

– κλάση 35: «[Υ]πηρεσίες λιανικής και χονδρικής πώλησης [περιλαμβανομένων των διαδικτυακών] σε σχέση με προϊόντα και υπηρεσίες στον τομέα της μουσικής»·

– κλάση 45: «Κοινωνικές υπηρεσίες, συγκεκριμένα μεσιτεία κοινοτήτων ενδιαφέροντος και γνωριμιών μέσω κοινωνικών δικτύων.»

15 Το τμήμα προσφυγών έκρινε επιπλέον ότι, από τις υπηρεσίες που αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως, οι υπηρεσίες «[δ]ιαφήμιση[ς] [περιλαμβανομένης της διαδικτυακής], ειδικότερα δημοσίευση[ς] μικρών αγγελιών (για λογαριασμό τρίτων), [και] ευρέσεως προσωπικού και θέσεων εργασίας, ειδικότερα σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική» της κλάσης 35 ήταν διαφορετικές από τις υπηρεσίες οι οποίες καλύπτονταν από τα προγενέστερα σήματα. Συνεπώς, η παρεμπίπτουσα προσφυγή της προσφεύγουσας απορρίφθηκε όσον αφορά το ζήτημα της ομοιότητας των επίμαχων υπηρεσιών.

16 Ως προς τις «υπηρεσίες λιανικής και χονδρικής πώλησης [περιλαμβανομένων των διαδικτυακών] σε σχέση με προϊόντα και υπηρεσίες στον τομέα της μουσικής» της κλάσης 35, τις οποίες αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στο σημείο 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι είχαν μια ελαφρά ομοιότητα με τις υπηρεσίες της προσφεύγουσας που περιλαμβάνονταν στην κλάση 41 και καλύπτονταν από το προγενέστερο λεκτικό σήμα.

17 Ως προς τις υπηρεσίες «[ο]ργάνωση[ς], συντονισμ[ού] και παροχή[ς] εκδηλώσεων αναψυχής· […] κράτησης σε σχέση με εκδηλώσεις· μουσικ[ών] παραστάσε[ων], τραγο[υδιού], προβολή[ς] ταινιών μικρού μήκους, μετάδοση[ς] ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων και πολιτιστικών εκπομπών· κράτηση[ς] και προπώληση[ς] εισιτηρίων για εκδηλώσεις· […] συγκέντρωσης, συλλογής, διαχείρισης και διάθεσης δεδομένων σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική [και μέσω βάσεων δεδομένων προσβάσιμων είτε στο διαδίκτυο είτε με εφαρμογές]» της κλάσης 41, τις οποίες αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, το τμήμα προσφυγών τις χαρακτήρισε πανομοιότυπες ή πολύ παρόμοιες με τις υπηρεσίες της κλάσης 41 που καλύπτονταν από το προγενέστερο λεκτικό σήμα.

18 Το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επίσης ότι οι υπηρεσίες «συγκέντρωσης, συλλογής, διαχείρισης και διάθεσης δεδομένων σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική [και μέσω βάσεων δεδομένων προσβάσιμων είτε στο διαδίκτυο είτε με εφαρμογές]», τις οποίες αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, ήταν παρόμοιες με τις υπηρεσίες της κλάσης 41 που καλύπτονταν από τα προγενέστερα εικονιστικά σήματα ως σειρά σημάτων και είχαν, αποδεδειγμένα, γίνει αντικείμενο ουσιαστικής χρήσης.

19 Ως προς τις υπηρεσίες «[ο]ργάνωση[ς], συντονισμ[ού] και παροχή[ς] εκδηλώσεων αναψυχής· […] κράτησης σε σχέση με εκδηλώσεις· μουσικ[ών] παραστάσε[ων], τραγο[υδιού], προβολή[ς] ταινιών μικρού μήκους, μετάδοση[ς] ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών προγραμμάτων και πολιτιστικών εκπομπών· κράτηση[ς] και προπώληση[ς] εισιτηρίων για εκδηλώσεις» της κλάσης 41, τις οποίες

αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ήταν πανομοιότυπες με τις υπηρεσίες της κλάσης 41 που καλύπτονταν από τη σειρά των προγενέστερων εικονιστικών σημάτων σε σχέση με τα οποία είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση.

20 Όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε ότι ο βαθμός οπτικής και φωνητικής ομοιότητας των επίμαχων σημείων ήταν μικρός και ότι δεν ήταν δυνατόν να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως ούτε καν για τις υπηρεσίες που είχαν κριθεί πανομοιότυπες ή παρόμοιες, εκτός αν αποδεικνυόταν ότι τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης. Κατά συνέπεια, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών στον βαθμό που είχε διαπιστωθεί ότι συνέτρεχε τέτοιος κίνδυνος για το ενδιαφερόμενο κοινό ως προς τις πανομοιότυπες ή παρόμοιες υπηρεσίες ανεξαρτήτως της φήμης της οποίας έχαιραν ενδεχομένως τα σήματα αυτά.

21 Κατόπιν των ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το τμήμα ανακοπών έπρεπε να προβεί σε πλήρη και εμπεριστατωμένη εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, συνεκτιμώντας την επίκληση της φήμης των προγενέστερων σημάτων και λαμβάνοντας υπόψη στο πλαίσιο αυτό, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009, όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν ενώπιόν του.

22 Ως προς τη σειρά των προγενέστερων εικονιστικών σημάτων, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στα σημεία 81 και 82 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ [των σημάτων εκείνων] και του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση [ήταν] ακόμη μικρότερος» και ακολούθησε ανάλογο σκεπτικό.

23 Επιπλέον, κατά το τμήμα προσφυγών, το τμήμα ανακοπών υπέπεσε σε σφάλμα καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι το κοινό που αφορούσαν οι υπηρεσίες τις οποίες είχε κρίνει ανόμοιες στην αίτηση καταχωρίσεως και στον προσδιορισμό των προγενέστερων σημάτων δεν ήταν το ίδιο. Συνεπώς, ακύρωσε την απόφαση του εν λόγω τμήματος όσον αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009.

24 Τέλος, το τμήμα προσφυγών διευκρίνισε, στο σημείο 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «δεδομένου ότι η υπόθεση αναπ[έμφθηκε] στο τμήμα ανακοπών και ότι οριστική απόφαση δεν [είχε] ακόμη εκδοθεί, η απόφαση αυτή [θα μπορούσε] να προσβληθεί με προσφυγή από κοινού με την απόφαση με την οποία θα κρινόταν οριστικώς η ανακοπή».

Αιτήματα των διαδίκων

25 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και

– να καταδικάσει το EUIPO και τον παρεμβαίνοντα στα δικαστικά έξοδα.

26 Με την ένσταση απαραδέκτου, το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

27 Με το υπόμνημά του επί της προσφυγής, το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

28 Ο παρεμβαίνων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή επί της ουσίας και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

29 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Ιανουαρίου 2020, ο παρεμβαίνων ισχυρίστηκε ότι, εφόσον η ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σημείου MUSIKISS ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στηριζόταν σε προγενέστερα σήματα καταχωρισμένα στο Ηνωμένο Βασίλειο, τότε σε περίπτωση αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωσης άνευ συμφωνίας, η ανακοπή θα έπρεπε να απορριφθεί επειδή τα προγενέστερα σήματα δεν θα ετύγχαναν πλέον της ίδιας προστασίας και, κατά συνέπεια, η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου θα καθίστατο άνευ αντικειμένου.

30 Κατόπιν της αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση, το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του, κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις επί της εφαρμογής του άρθρου 127 της Συμφωνίας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 7, στο εξής: Συμφωνία αποχώρησης), καθώς και επί των αποφάσεων της 29ης Νοεμβρίου 2018, Alcohol Countermeasure Systems (International) κατά EUIPO (C-340/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:965), και της 30ής Ιανουαρίου 2020, Grupo Textil Brownie κατά EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).

31 Ως προς το ζήτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι η Συμφωνία αποχώρησης, η οποία ρυθμίζει τις λεπτομέρειες της αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση, τέθηκε σε ισχύ από 1ης Φεβρουαρίου 2020. Η Συμφωνία αυτή προβλέπει μια μεταβατική περίοδο από την 1η Φεβρουαρίου μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2020, η οποία μπορεί να παραταθεί άπαξ, για μέγιστη διάρκεια από ένα έως δύο έτη (στο εξής: μεταβατική περίοδος).

32 Το άρθρο 127 της Συμφωνίας αποχώρησης ορίζει ότι, με την επιφύλαξη διατάξεων περί του αντιθέτου, το δίκαιο της Ένωσης εξακολουθεί κατά τη μεταβατική περίοδο να έχει εφαρμογή στο έδαφος του Ηνωμένου Βασιλείου.

33 Εξ αυτού συνάγεται, όπως αναγνωρίζουν οι διάδικοι με τις γραπτές απαντήσεις τους προς τις ερωτήσεις οι οποίες τέθηκαν ως μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, ότι, εφόσον δεν υφίστανται αντίθετες διατάξεις στη Συμφωνία αποχώρησης, ο κανονισμός 2017/1001 εξακολουθεί να έχει εφαρμογή επί των σημάτων που είναι καταχωρισμένα στο Ηνωμένο Βασίλειο και ότι, ως εκ τούτου, τα προγενέστερα σήματα τα οποία έχουν καταχωριστεί από την προσφεύγουσα στο συγκεκριμένο κράτος εξακολουθούν μέχρι το πέρας της μεταβατικής περιόδου να τυγχάνουν της ίδιας προστασίας ως εάν η Συμφωνία αποχώρησης του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση δεν υπήρχε.

34 Το ως άνω συμπέρασμα ενισχύεται από το γεγονός ότι η συνδρομή λόγου ανακοπής πρέπει να εκτιμάται με βάση την κατάσταση ως έχει κατά τον χρόνο κατάθεσης της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της οποίας ασκείται η ανακοπή (απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, σκέψη19).

35 Το ενδεχόμενο να απολέσει το προγενέστερο σήμα την ιδιότητα του καταχωρισμένου σε κράτος μέλος σήματος, σε χρόνο μεταγενέστερο της κατάθεσης της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παραδείγματος χάριν λόγω αποχώρησης του οικείου κράτους μέλους από την Ένωση, είναι κατ' αρχήν άνευ σημασίας για την έκβαση της ανακοπής (απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, σκέψη 19).

36 Εν προκειμένω λοιπόν, κατά τον χρόνο έκδοσης της παρούσας αποφάσεως, η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση δεν επηρεάζει την προστασία της οποίας τυγχάνουν τα προγενέστερα σήματα ως σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνεπώς, τα σήματα αυτά μπορούν ακόμη να στηρίξουν την ανακοπή κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος.

37 Όσον αφορά το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση, το οποίο τέθηκε από τον παρεμβαίνοντα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί, αυτή καθεαυτήν, να έχει έννομες συνέπειες και ότι η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά μείζονα λόγο, εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της Συμφωνίας αποχώρησης, τα καταχωρισμένα στο Ηνωμένο Βασίλειο προγενέστερα σήματα εξακολουθούν να τυγχάνουν της ίδιας προστασίας μέχρι το πέρας της μεταβατικής περιόδου. Ως εκ τούτου, η εν λόγω αποχώρηση δεν θίγει τα έννομα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως έναντι της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, η τελευταία διατηρεί το έννομο συμφέρον της να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως αυτής.

38 Επομένως, η προκειμένη υπόθεση διατηρεί το αντικείμενό της παρά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

39 Το EUIPO και ο παρεμβαίνων προβάλλουν δύο ενστάσεις απαραδέκτου οι οποίες βασίζονται, η μεν πρώτη, στο άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 και στη γενική αρχή του διοικητικού δικαίου ότι υπόκεινται σε προσφυγή μόνον όσες αποφάσεις εκφράζουν την οριστική θέση της Διοίκησης, η δε δεύτερη, στο άρθρο 72, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι «[δ]ικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει».

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου η οποία βασίζεται στο άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 και στη γενική αρχή του διοικητικού δικαίου ότι υπόκεινται σε προσφυγή μόνον όσες αποφάσεις εκφράζουν την οριστική θέση της Διοίκησης

40 Το EUIPO υποστηρίζει ότι, βάσει του άρθρου 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, μια απόφαση η οποία δεν περατώνει τη διαδικασία ως προς κάποιον από τους διαδίκους μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή μόνον από κοινού με την οριστική απόφαση, εκτός αν η εν λόγω απόφαση προβλέπει αυτοτελή προσφυγή.

41 Το EUIPO και ο παρεμβαίνων θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περάτωσε τη διαδικασία ως προς την προσφεύγουσα και ότι, συνεπώς, δεν συνιστά έκφραση της οριστικής θέσης του EUIPO επί του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Κατά το EUIPO, μολονότι αυτό καθεαυτό το άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 δεν αφορά τις προσφυγές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, εντούτοις η συγκεκριμένη διάταξη πρέπει να θεωρείται ως έκφραση μιας γενικής αρχής

του διοικητικού δικαίου της Ένωσης, σύμφωνα με την οποία οι διοικητικές πράξεις υπόκεινται σε έλεγχο μόνον εφόσον αποτελούν έκφραση της οριστικής θέσης που έχει λάβει ένα διοικητικό όργανο της Ένωσης.

42 Το EUIPO και ο παρεμβαίνων ισχυρίζονται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα ανακοπών υποχρεώθηκε να αξιολογήσει τη φήμη των προγενέστερων σημάτων και, επί τη βάσει αυτή, να εκτιμήσει τον κίνδυνο συγχύσεως των συγκρουόμενων σημάτων, οπότε η προσφεύγουσα θα έχει ενδεχομένως τη δυνατότητα, σε πρώτη φάση, να προσβάλει τη νέα απόφαση του τμήματος ανακοπών ενώπιον του τμήματος προσφυγών και, σε δεύτερη φάση, να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.

43 Διαπιστώνεται επ' αυτού ότι, όπως παραδέχεται και το EUIPO, το άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 δεν αφορά τις διαδικασίες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά τις προσφυγές οι οποίες ασκούνται ενώπιον των τμημάτων προσφυγών του EUIPO κατά των αποφάσεων των τμημάτων του EUIPO που αποφαίνονται σε πρώτο βαθμό. Αντιθέτως, η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών διέπεται από το άρθρο 72 του ίδιου κανονισμού. Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει το EUIPO, το παραδεκτό των προσφυγών που ασκούνται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών δεν πρέπει να εξετάζεται με βάση το άρθρο 66, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού [απόφαση της 16ης Απριλίου 2018, Polski Koncern Naftowy Orlen κατά EUIPO (Σχήμα πρατηρίου καυσίμων), T-339/15 έως T-343/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:192, σκέψη 28].

44 Όσον αφορά το επιχείρημα του EUIPO και του παρεμβαίνοντος περί γενικής αρχής του διοικητικού δικαίου της Ένωσης σύμφωνα με την οποία οι διοικητικές πράξεις υπόκεινται σε έλεγχο μόνον εφόσον αποτελούν έκφραση της οριστικής θέσης που έχει λάβει ένα διοικητικό όργανο της Ένωσης, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι τέτοια γενική αρχή του δικαίου δεν έχει αναγνωριστεί από τον δικαστή της Ένωσης. Μολονότι αληθεύει ότι προσφυγή κατά προπαρασκευαστικής πράξεως είναι απαράδεκτη καθόσον βάλλει κατά πράξεως η οποία δεν συνιστά οριστική θέση που έχει λάβει η Διοίκηση με το πέρας μιας διαδικασίας, ο δικαστής της Ένωσης έχει ήδη κρίνει παραδεκτή την προσφυγή κατά πράξεων που δεν εξέφραζαν μεν την οριστική θέση της Διοίκησης, πλην όμως το περιεχόμενό τους, ως προς τον αποδέκτη τους, δικαιολογούσε το συμπέρασμα ότι δεν επρόκειτο απλώς για προπαρασκευαστικές πράξεις. Επιπλέον, ουδέποτε έχει κριθεί ότι απόφαση του τμήματος προσφυγών έχει τον χαρακτήρα προπαρασκευαστικής πράξεως, ακόμη και αν αναπέμπει την υπόθεση, κατόπιν ακύρωσης αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, στο τελευταίο αυτό τμήμα για εκ νέου εξέταση. Πράγματι, το άρθρο 72 του κανονισμού 2017/1001, στον βαθμό που ορίζει ότι «[ε]πιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά αποφάσεων του τμήματος προσφυγών» δεν προβαίνει σε καμία διάκριση μεταξύ των αποφάσεων αυτών ανάλογα με το αν συνιστούν την οριστική θέση των οργάνων του EUIPO ή όχι.

45 Εν πάση περιπτώσει, κατά το άρθρο 71, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, αν το τμήμα προσφυγών αναπέμψει την υπόθεση για τα περαιτέρω στο τμήμα που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα αυτό δεσμεύεται από το σκεπτικό και το διατακτικό της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, εφόσον τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης είναι τα ίδια (απόφαση της 16ης Απριλίου 2018, Σχήμα πρατηρίου καυσίμων, T-339/15 έως T-343/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:192, σκέψη 31). Επομένως, εν προκειμένω, τα συμπεράσματα και η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την ομοιότητα των προϊόντων και των υπηρεσιών, την ομοιότητα των σημείων και τον κίνδυνο συγχύσεως σε περίπτωση που τα προγενέστερα σήματα δεν χαίρουν φήμης αποτελούν την οριστική θέση του τμήματος προσφυγών επί των συγκεκριμένων πτυχών της διαφοράς και δεσμεύουν το τμήμα ανακοπών το οποίο οφείλει τώρα να εξετάσει το ζήτημα της φήμης βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει τα οριστικά συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών χωρίς να χρειάζεται να περιμένει την εξέλιξη των διαδικασιών ενώπιον του τμήματος ανακοπών, προκειμένου να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών και, ενδεχομένως, στη συνέχεια ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

κατά της νέας αποφάσεως. Συνεπώς, η επίκληση εκ μέρους του EUIPO μιας υποτιθέμενης γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης, σύμφωνα με την οποία υπόκεινται σε προσφυγή μόνον όσες αποφάσεις εκφράζουν την οριστική θέση της Διοίκησης, δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, δυνατόν να θεμελιώσει το απαράδεκτο της υπό κρίση προσφυγής.

46 Επομένως, η πρώτη ένσταση απαραδέκτου δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Επί της ενστάσεως απαραδέκτου η οποία βασίζεται στο άρθρο 72, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001

47 Το EUIPO και ο παρεμβαίνων υποστηρίζουν ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως διότι, δυνάμει αυτής, η ανακοπή του ενδέχεται εν τέλει να γίνει δεκτή ως προς όλες τις οικείες υπηρεσίες, περιλαμβανομένων και εκείνων που κρίθηκαν διαφορετικές, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι θα μπορούσε να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως στην περίπτωση κατά την οποία τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης και ανέπεμψε την υπόθεση στο τμήμα ανακοπών προκειμένου αυτό να εξετάσει το ζήτημα της φήμης και να εκδώσει οριστική απόφαση, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009. Ισχυρίζονται ότι, υπό την οπτική αυτή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν δικαιώνει την προσφεύγουσα, όπερ σημαίνει ότι αυτοτελής προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι παραδεκτή κατά την έννοια του άρθρου 72, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001, το οποίο προβλέπει ότι δικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει.

48 Ως προς το ζήτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, γίνεται δεκτό ότι απόφαση τμήματος προσφυγών δικαιώνει διάδικο της ενώπιόν του διαδικασίας σε περίπτωση κατά την οποία δέχεται το αίτημα του διαδίκου αυτού βάσει ενός εκ των λόγων απαραδέκτου της καταχωρίσεως ή εκ των λόγων ακυρότητας του σήματος ή, εν γένει, μέρους μόνον της επιχειρηματολογίας του εν λόγω διαδίκου, έστω και αν το τμήμα παρέλειψε να εξετάσει ή απέρριψε τους λοιπούς λόγους ή τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε ο ίδιος διάδικος [βλ. απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2015, Copernicus-Trademarks κατά ΓΕΕΑ – Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

49 Εν προκειμένω, από το σημείο 110 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών απέρριψε την παρεμπίπτουσα προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα αμφισβητώντας την εκτίμηση την οποία διατύπωσε στην απόφασή του τμήμα ανακοπών, ότι οι υπηρεσίες «[δ]ιαφήμιση[ς] [περιλαμβανομένης της διαδικτυακής], ειδικότερα δημοσίευση[ς] μικρών αγγελιών (για λογαριασμό τρίτων), [και] ευρέσεως προσωπικού και θέσεων εργασίας, ειδικότερα σε σχέση με μουσική ή για άτομα που ενδιαφέρονται για μουσική» της κλάσης 35, τις οποίες αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος, ήταν διαφορετικές από τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από τα προγενέστερα σήματα. Εν συνεχεία, το τμήμα προσφυγών, αφενός, έκανε δεκτή την προσφυγή του παρεμβαίνοντος κατά το μέρος που ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και, αφετέρου, απέρριψε την παρεμπίπτουσα προσφυγή της προσφεύγουσας σχετικά με το ζήτημα της ομοιότητας των υπηρεσιών. Συνεπώς, η προσφεύγουσα ηττήθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Πέραν τούτου, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση του τμήματος ανακοπών η οποία ακυρώθηκε από το τμήμα προσφυγών είχε δικαιώσει εν μέρει την προσφεύγουσα, στον βαθμό που είχε δεχθεί την ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του σήματος για όλες τις υπηρεσίες των κλάσεων 41 και 45, καθώς και για ορισμένες υπηρεσίες της κλάσης 35, ήτοι τις «υπηρεσίες λιανικής και χονδρικής πώλησης [περιλαμβανομένων των διαδικτυακών] σε σχέση με προϊόντα και υπηρεσίες στον τομέα της μουσικής».

50 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών, από πολλές απόψεις, δεν δικαίωσε την προσφεύγουσα.

51 Πρώτον, το τμήμα προσφυγών απέρριψε τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αναφορικά με την ομοιότητα των υπηρεσιών, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ορισμένες από τις υπηρεσίες των κλάσεων 35 και 45 τις οποίες αφορούσε η αίτηση καταχωρίσεως σήματος ήταν διαφορετικές από τις υπηρεσίες που καλύπτονταν από τα προγενέστερα σήματα (βλ. σκέψεις 14 και 15 ανωτέρω).

52 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών έκρινε, και πάλι αντιθέτως προς τα όσα υποστήριζε η προσφεύγουσα, ότι, για όλες τις υπηρεσίες που είχαν κριθεί πανομοιότυπες ή παρόμοιες, ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των σημείων ήταν μικρός, οπότε δεν ήταν δυνατόν να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως, εκτός αν αποδεικνυόταν ότι τα προγενέστερα σήματα χαίρουν φήμης (βλ. σκέψη 20 ανωτέρω). Υπό τις συνθήκες αυτές, το δικαίωμα της προσφεύγουσας να αντιταχθεί στην καταχώριση του σήματος εξαρτάται εξ ολοκλήρου, βάσει της προσβαλλομένης αποφάσεως, από τη φήμη των προγενέστερων σημάτων, όπερ σημαίνει ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δικαίωσε την προσφεύγουσα, πολλώ δε μάλλον αφού θα φέρει εκείνη το βάρος αποδείξεως της φήμης και η απόδειξη ενδέχεται να είναι, στην πράξη, δύσκολη.

53 Επομένως, ούτε η δεύτερη ένσταση απαραδέκτου μπορεί να γίνει δεκτή.

54 Ως εκ τούτου, οι ενστάσεις απαραδέκτου τις οποίες προέβαλαν το EUIPO και ο παρεμβαίνων είναι απορριπτέες.

[*παραλειπόμενα*]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Bauer Radio Ltd στα δικαστικά έξοδα.

Gervasoni Madise Frendo

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Σεπτεμβρίου 2020.

υπογραφές)